

mitte lahti ei osta egga ka ašsemiku ei mur-
retse, waid nende keigide hääbiks isfi lähháb.
Ja wata, liist sai tõmmatud ja meite kúra-
kal olli eššimene nummer. Ilma, et se tedda
üks filmapil olleks ehmatanud ehk kurwasta-
nud, tõstis ta omma numbri pabberi kõrgesse
ülles ja hüdis sure heálega: „Hádda sulle Pa-
rissi linn, nüüd on so wiimne tunnike lõnud!“
Keik ümberseisjad hakkasid kangeste naerma ja
lisutajad saatsid tedda koeo taggasi, omma wag-
gusa töö jure.

Sealsammas maal, ühhes teises linnas, said
sellesamma asja tarwis noored mehed kokko
aetud, et liisku piddid wõtma; agga üks suur
jaggu neist püüdis ennast iggapiddi nipalju kui
ial wõimalik, ühhe ja teise wiggade lábbi wáe-
tenistuse eest kõrwal hoida. Üks tunnistas
ennast teiste seltsist kurt ollewad, ja kõi kússi-
mised ja áhwardamised, heaga pallumised ja
núuandmised jáid ilma wastufeta, kurt ei kuul-
nud mitte ühte ainust sõnna. Tässakeste, il-

ma kellegi táhhelpannemata, tõusis üks kohtu
herra laua árest ülles ja jái selle kurti selja
tahha seisma, üteldes: „Agga hääbene en-
nast ommeti, so püksid on eest lahti!“ Eh-
matates kargas mees láppuga nõbide járrel,
agga se olli ilma asjata — ta püksid ollid
ausaste kiinni. Nüüd olli agga ka temma kaw-
walus otsa, ja et se kurti tööbi eddespiddi
tedda ennam ei waewaks, määrati tedda nattuke
kašse plaastriiga ja sadeti ilma liisku wõtmata
wáetenistusse. — Wat sul pirrakas!

Kaks naabert.

Perremehhe Mihkel olli üks kaewu due peal,
kust agga temma naaber Mart ka omma tar-
wis wet sai. Ühhel päewal ütles Mihkel
Mardile: „Kule naaber, minnu kaewu peab üm-
bertehtud sama ja et sa nüüd jubba peale 30
aastad siit ka ommale wet wõttad, pead sa
selle tarbeks metsast üks koorm samlaid toma,
mis kirowide ümber pannemiseks tarwis läh-